

ordningen af 27de Mai 1848 er betinget af Huse og Boliger paa Landet. Med disse Ord skal jeg tillade mig at henstille vore Forslag til det ærede Things modne Overveielse.

Indenrigsministeren: Uagtet jeg troer, at det vilde have været meget ønskeligt, om nærværende Lov kunde have gaaet igjennem i den Stillelse, hvori den er forelagt Thinget, og det navnlig af Hensyn til, at, naar den skal udfomme, saa er det for alle Vedkommende ønskeligt, at den udkommer saasnart som muligt, for at de saasnart som muligt, kunde komme til Kundskab om den forandrede Bestemmelse, som ikke uvæsentligt indgriber i Forholdet imellem dem, saa maa jeg dog erkjende, at det fortsener meget nøie Overveielse, hvad der er blevet fremsført af den ærede Forslagsstiller, som nu talte. Det kan, navnlig med Hensyn til det første af ham og et andet æret Medlem af Thinget stillede Ændringsforslag, ikke nægtes, at det staaer i den arbejdspligtige Huusmands Magt at træde tilbage fra en af ham begjert Afløsning, og at derved den Vedkommende, som var berettiget til Arbejdet, kan komme i en høit ubehagelig Stilling, naar han ikke tidligere end den 30te April faaer at vide, om han beholder det ham hidtil ydede Arbejde, eller kun derfor skal erholde Bederslag. Dette Hensyn taler nu unægteligt meget stærkt for at indføre en bestemt Tidsbestemmelse, inden hvilken det skal være afgjort. Naar man først er kommen saavidt, troer jeg ikke, at der iøvrigt kan være stor Betænkelighed ved Lovforslaget, som det foreligger, men jeg indrømmer, at det kunde skee, skjøndt det vel ikke vil skee hyppigt, at der kunde indtræde Tilfælde, hvor Loven, saaledes som Forslaget er affattet, kunde blive til en temmelig væsentlig Ulempe for den, der er berettiget til Arbejdet. Hvad derimod de tvende Forslag angaaer, som ere stillede under Nr. 2 og 3, da kan jeg ikke indsee, at de egentlig ere fornødne. Det er en Selvfølge, at, naar Afsløningssummens Størrelse er bestemt ved Mægling, og der er opnaaet Forlig, saa vil derved tillige være taget Bestemmelse om, til hvilken Tid Afløsningen skal indtræde; Appel vil ikke kunne finde Sted, og der vil saaledes ingen Trang være for en saadan Lovbestemmelse; der er kun Trang for en

saadan Lovbestemmelse, naar det bliver fastsat ved Kjendelse. Hvad Forslaget under Nr. 4 angaaer, da troer jeg, at det er mindre væsentligt. Man har selvfølgelig, ved at affatte Titelen paa Loven saa kort, som den nu er affattet, stræbt efter, at ikke Titelen til en Lov, der i og for sig er meget kort, skulde blive uforholdsmæssig lang, og villet antyde ganske det Samme, som nu er foreslaaet i den længere Titel.

Stampe: Jeg vil dog tillade mig, i Anledning af hvad den høitærede Indenrigsminister yttrede, at bemærke, at, fordi Parterne ere enige om Afsløningssummens Størrelse, derfor er det ikke givet, at de ere enige om den Tid, da Afløsningen skal indtræde, og i det Tilfælde, at de ikke derom være enige, var det nødvendigt, at der i saa Henseende maatte afsiges en Kjendelse, og den undgaaes, naar Lovforslaget angaaer ikke blot Kjendelser men ogsaa Foreninger. Iøvrigt kan jeg aldeles henholde mig til den udførlige og grundige Motivering, som den ærede Landstingsmand, der tilligemed mig har stillet disse Ændringsforslag, har givet, og i saa Henseende afholde mig fra videre Bemærkninger. Imidlertid skal jeg blot endnu tillade mig at erindre, at jeg, efterat nærværende Ændringsforslag ere blevne indgivne, er bleven opmærksom paa, at der i Lovforslaget er indkommet et Ord, som det uden tvivl er nødvendigt aldeles udgaaer, nemlig Ordet „kunne“ i 9de Linie; der staaer: „skal kunne træde i Kraft.“ I fald dette Ord bliver staaende, betager det uden tvivl Loven sin Charakter af Lov og giver den Charakteren af noget Tilladende. Jeg skulde i saa Henseende meget ønske, om nogle Andre af Thingets Medlemmer vilde udtale deres Formening, om det ikke er nødvendigt, at dette Ord udgaaer, for at det Fornødne i denne Henseende kunde foretages til Sagens tredie Behandling.

Drejer: Jeg skal ikke nægte, at der er meget, der taler for det Ændringsforslag, der er stillet, og jeg skulde i Særdeleshed kunne gaae over til det, naar det angik vedværende og bestandig Forandring i den oprindelige Lov af 4de Juli 1850, men dette er det ikke; den nærværende Lov skal blot gjælde for et enkelt Aar. I § 4 af Loven af 4de Juli 1850 heb-